

Sygn. akt III PK 41/14

POSTANOWIENIE

Dnia 13 listopada 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Józef Iwulski

w sprawie z powództwa M. S.
przeciwko Szpitalowi (...) w G. Spółce ograniczoną odpowiedzialnością
o przywrócenie do pracy,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw
Publicznych w dniu 13 listopada 2014 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powódki od wyroku Sądu Okręgowego w S.
z dnia 9 kwietnia 2013 r., sygn. akt IV Pa (...),

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i
zasądza od powódki na rzecz strony pozwanej tytułem zwrotu
kosztów postępowania kasacyjnego kwotę 120 (sto dwadzieścia)
zł.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 9 kwietnia 2013 r., IV Pa (...), Sąd Okręgowy- Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w S. oddalił apelację powódki M. S. od wyroku Sądu Rejonowego- Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w S. z dnia 18 czerwca 2012 r., IV P (...) i orzekł o kosztach postępowania odwoławczego. W rozpoznawanej sprawie Sąd pierwszej instancji nie uwzględnił dochodzonego pozwem roszczenia o restytucję stosunku pracy i zasądził na rzecz powódki od strony pozwanej ("Szpitala (...) w G." Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w G.) kwotę 10.328,70 zł tytułem odszkodowania za niezgodne z prawem rozwiązanie umowy o pracę bez wypowiedzenia.

Od wyroku Sądu Okręgowego powódka wniosła skargę kasacyjną, w której

zarzuciła naruszenie art. 52 § 1 pkt 1 oraz art. 100 § 2 pkt 4 k.p., a uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania oparła na twierdzeniu, że "w specyficznym stanie faktycznym niniejszej sprawy daje się zauważyć problem o charakterze uniwersalnym, wymagający bliższego wyjaśnienia, a mianowicie zakres pojęcia podstawowe obowiązki pracownicze". Powódka wywiodła, że przyczyna wskazana w pisemnym oświadczeniu pracodawcy o rozwiązaniu umowy o pracę (naruszenie zasad wystawiania recept lekarskich przez użycie niewłaściwych druków) nigdy nie była przez nią "ukrywana ani kwestionowana, co było naturalną konsekwencją braku złej woli po jej stronie i niewiedzą co do szczegółowych zasad wystawiania recept". Co istotne, obowiązki powódki w zakresie prawidłowego wystawiania recept zostały na nią nałożone wprost w umowie zawartej z podmiotem trzecim (Narodowym Funduszem Zdrowia). Umowa ta, dzięki której powódka uzyskała uprawnienie do wystawiania recept na leki podlegające refundacji, była "zupełnie niezależna" od stosunku pracy, jaki powódkę łączył ze stroną pozwaną. Zdaniem powódki, zawarcie umowy zezwalającej lekarzowi na dysponowanie środkami w ramach finansowania ochrony zdrowia (przez zobowiązanie NFZ do pokrywania kosztów refundacji zaordynowanych leków i środków medycznych) jest "elementem wykonywania zawodu lekarza, ale nie w ujęciu pracowniczym". Skarżąca uważa, że "skoro ten sam obowiązek prawidłowego wystawiania recept nie jest swoisty dla stosunku pracy, jako taki, nie może być uznany za obowiązek pracowniczy i to na dodatek podstawowy" i dlatego umowa z podmiotem trzecim nie może na pracownika nakładać nowych obowiązków o charakterze podstawowym, których naruszenie uprawniałoby pracodawcę do rozwiązania umowy o pracę bez wypowiedzenia w trybie art. 52 k.p. Skarżąca wniosła o zmianę wyroku Sądu Okręgowego i przywrócenie powódki do pracy oraz o zasądzenie na jej rzecz wynagrodzenia za czas pozostawania bez pracy i kosztów procesu.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną strona pozwana wniosła o odrzucenie skargi, względnie o odmowę przyjęcia jej do rozpoznania lub o jej oddalenie w całości, a w każdym wypadku o zasądzenie od powódki zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, gdy w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Powódka jest przekonana, że jej skarga powinna zostać rozpoznana z uwagi na konieczność rozstrzygnięcia istotnego zagadnienia prawnego, które ujawniło się w toku postępowania. Według niej, Sąd kasacyjny powinien "wyjaśnić zakres pojęcia podstawowe obowiązki pracownicze".

W utrwalonym orzecznictwie Sądu Najwyższego przyjmuje się, że sformułowanie "istotnego zagadnienia prawnego", aby mogło uzasadniać przyjęcie skargi do rozpoznania, powinno: 1) przybrać formę zapytania, 2) być sformułowane w oparciu o okoliczności mieszczące się w stanie faktycznym sprawy wynikającym z dokonanych przez sąd ustaleń, 3) być przedstawione w sposób ogólny i abstrakcyjny, aby umożliwiło udzielenie uniwersalnej odpowiedzi w kwestii prawnej, niesprowadzającej się do samej subsumcji i rozstrzygnięcia konkretnego sporu sądowego, 4) dotyczyć problemu, który rzeczywiście (a nie pozornie) budzi istotne (poważne) wątpliwości prawne; przy czym wszystkie wyżej wymienione przesłanki powinny zostać spełnione łącznie. Tych wymagań powódka nie spełniła. We wniosku o rozpoznanie skargi nie postawiono pytania o sposób rozumienia przepisu, który - zdaniem powódki - budzi wątpliwości w praktyce stosowania prawa. Przede wszystkim zaś, sugerowany przez skarżącą problem dotyczący "bliższego wyjaśnienia" terminu "podstawowe obowiązki pracownicze" (w kontekście art. 52 § 1 pkt 1 k.p.) nie jest adekwatny do treści rozstrzygnięcia, jakie zapadło w sprawie. Oddalenie powództwa w zakresie żądania przywrócenia do pracy i zamiast tego zasądzenie na rzecz powódki odszkodowania z tytułu wadliwego prawnie (dokonanego z naruszeniem art. 52 § 2 k.p.) rozwiązania stosunku pracy, zostało oparte na ocenie, że przywrócenie powódki do pracy jest niecelowe głównie ze względu na nieprawidłowości towarzyszące wystawianiu przez powódkę recept lekarskich, co niewątpliwie miało miejsce. Zachowanie

powódki - w kontekście oceny celowości przywrócenia jej do pracy - miało znacznie szerszy zakres niż tylko "omyłkowe wystawianie recept na niewłaściwych drukach". Oceniając celowość restytucji stosunku pracy, Sąd Okręgowy miał na względzie ustalenie, że powódka "wykorzystywała druki recept niezgodnie z ich przeznaczeniem" (na własne potrzeby). W podstawach kasacyjnych nie sformułowano zaś zarzutu naruszenia art. 56 § 2 w związku z art. 45 § 2 k.p., a to właśnie te przepisy stanowiły materialnoprawną podstawę rozstrzygnięcia. W kontekście rozstrzygnięć Sądów obu instancji, problemem jest nie tyle, czy powódka w sposób zawiniony naruszyła ciężko swoje podstawowe obowiązki, lecz to, czy restytucja stosunku pracy łączącego powódkę ze stroną pozwaną jest istotnie "niecelowa" w świetle dokonanych ustaleń faktycznych (art. 56 § 2 w związku z art. 45 § 2 k.p.).

W związku z powyższym należy stwierdzić, że wyjaśnienie problemu, na który powołano się w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania, nie ma znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy w ustalonym stanie faktycznym i z tej przyczyny nie jest istotnym zagadnieniem prawnym w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 26 września 2005 r., II PK 98/05, OSNP 2006 nr 15-16, poz. 243). Oceny tej nie zmienia powołanie w uzasadnieniu skargi kilku orzeczeń Sądu Najwyższego, których tezy nawiązują do sposobu wykładni art. 52 § 1 pkt 1 k.p. Ograniczono się bowiem do przykładowego wyliczenia wybranych orzeczeń, a nadto poglądy w nich zawarte są nieadekwatne do rzeczywistego problemu, jaki wiąże się z rozstrzygnięciem, które zostało objęte zaskarżonym wyrokiem.

Mając to na uwadze, Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. i orzekł o kosztach postępowania kasacyjnego w oparciu o przepisy art. 98 § 1 k.p.c. i § 12 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (jednolity tekst: Dz.U. z 2013 r., poz. 490).

